

fidelse af Gaarde med indtil een Ed. Hartzkörn, have Valgret til disse 7 Medlemmer; nu derimod ville de kun komme til at vælge paa 3 Medlemmer. Dermed ville altsaa disse 18,000 Valgere miste Valgeretten til 4 Medlemmer i Sogneraadet eller naturligtvis i Forhold dertil. Det er, saavidt jeg skjønner, det praktiske Resultat, som dette Forslag vilde føre til, at en stor Deel af de nærværende Valgere vilde miste Endeel af den Ret, de have til at vælge Sogneraadets Medlemmer. Jeg kan derfor ikke indrømme, at denne Maade at opstille to Classer af Valgere, at give den ene en dobbelt Valgret, kan ansees for hensigtsmæssig eller egentlig kan betragtes som en Udvildelse af den Valgerret, som for Tidligere findes i Sted. Jeg troer derfor, at det vilde være langt hensigtsmæssigere at gaae ind paa en Valgbarhedsceusus.

S. Pedersen: Endssjøndt det maaskee kan ansees for overflødigt, at jeg tager Ordet i denne Sag, maa jeg dog bede det ærede Thing undskyldte, at jeg, da jeg føler Trang dertil, ikke kan undlade at udtale mig desangaaende. Jeg maa med Erkjendtlighed takke saavel den ærede Indenrigsminister for Lovudkastets Fremlæggelse, som ogsaa det ærede Udvalg, der vistnok har gjort store Bestræbelser, for at imødefomme de billige Fordringer, der kunde gjøres. Men desuagtet kan det ikke tilfredsstillende mig efter den Mening, jeg har om Sagen. Jeg troer virkelig, at, dersom det ærede Thing ligesom vilde gaae ind paa det Forslag til en ny § 2, som 6 ærede Medlemmer tilligemed mig have tilladt sig at stille, saa vilde baade Sagen komme til at faae mere klarhed for Enhver, som skulde benytte en saadan Lov, og tillige være mere tilfredsstillende for Folket i Almindelighed; thi, naar man betragter Udkastets § 2, vil det rigtignok, efter min Mening, give Anledning til mange Forviklinger og Uforstaaeligheder, især for Mænd, som ikke ere videre inde i at kunne fortolke Loven, og som ofte vilde være udsatte for at maatte henvende sig til en kyndig Mand for at faae en Lovfortolker, da Sagen efter min Mening ikke er saa klar, som den burde være for Folk, som skulde benytte denne Lov. Og jeg troer ogsaa, at det ærede Udvalg forestiller sig denne

Sag, navnlig med Hensyn til Valgretten, som mere vanskelig, end den er. Der vil efter min Mening ikke være den mindste Vanskelighed ved at ubvide Valgretten, naar man sætter en Valgbarhedsceusus for Valget; thi den Valgbarhedsceusus, jeg, som sagt, tilligemed 6 ærede Medlemmer har tilladt mig at foreslaae, vil alligevel rigtignok betage nogle Valgere deres Ret til Valgbarhed, som før havde den, men det vil ikke blive saa mange, at det vil give Anledning til Misforstaaelse. Hvis derimod Valgretten skal indskrænktes, ville vi faae at høre og see, at det vil give Anledning til stor Misforstaaelse hos Folk over hele Landet; thi, dersom vi skulle gaae ind paa den Femtedeel, som er foreslaaet i det ærede Udvalgs Forslag, vil der virkelig, som den sidste ærede Taler udtalte, komme til at blive udelukket forstræffelig. Mange fra Valgretten, som før havde denne, og man vil derved faae at see, at der vil opstaae stor Misforstaaelse. Derimod vilde det rigtignok, som sagt, dersom det ærede Udvalg saavel som de øvrige Medlemmer af Thinget kunde gaae ind paa det Andringforslag, være mere tilfredsstillende. Den ærede Ordfører har efter min Mening fremstillet Sagen saa vanskelig, som jeg virkelig ikke troer, at den burde fremstilles. Han har i sit Foredrag ved den første Behandling af Sagen henblift til Frankrig, og tilmed gaaet 60 Aar tilbage i Tiden; men det er vistnok en betænkkelig Ting, saaledes at sammenligne Tiden for 60 Aar tilbage og den nuværende Tid, og dernæst at sammenligne den franske Nation med den danske; efter hvad jeg idetmindste har hørt, skal der være en meget stor Forskjellighed. Jeg troer, at den Klasse af vore Medborgere, som man nu frygter for at ubvide Valgretten til, meget vel kan gives Adgang til at tage Deel i de communale Forhold. Vistnok maa jeg indrømme, at Forsigtighed og Bestindighed er meget nødvendig i vore communale Forhold, og jeg skal derfor ogsaa gjerne være villig til at indrømme Noget; jeg troer ogsaa at have vilst, at jeg har talt for og holdt paa Gaardmændenes og de høiest Befattedes Ret saa godt som Noget. Jeg vil blot henvise til Loven angaaende besiddelsesløse Huusmænd; da den forelæa her i Thinget, troer jeg vistnok,